

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Sind (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Sind", i Knudsen, Jakob: *Sind*, udg. af Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 100. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj02val-shoot-idm140237361554336/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Sind

altid kan få Tid til. – Jo, vi har haft Bud ovre i Hanherred, og veed saa meget, te dér har hverken De heller Deres Søster nogen Kjerest.»

Jonfru Gjatrid tog Kirstine under Armen og trak hende med sig ud af Stuen. –

«Ja, nu nedlægger Du jo da Arbejdet for i Dag, Niels,» sagde Faurholt.

«Ja, det maa jeg vel nok.»

«Aaheja – det var it saa sært. – Faa nu Anders Hjarmsted vist omkring, saaaen te han kan blive hjemme her paa Stavn i en Fart. – Jeg skal ind til Sogneraadsselskabet igjen.»

Kristen Faurholt gik ind i sit Kontor. – Niels og Anders tog deres Kaskjorter og begav sig ud. Over i Ladegaarden, ind i Stalden, hen til Møddingen, om i Overhaven, hen til den nærmeste Pløjemark, – de saae ikke videre paa noget af det, sagde hellerikke ret meget til hinanden, men fandt dog det hele, deres Spadseretur, deres Samtale, saa betydningsfuldt, saa forjættelsesrigt, saa fuldt af Forstaaelse og af Underforstaaelse, saa de ligefrem maatte undre sig: hvad det dog var, der saa hurtig kunde gjøre dem til Venner.

Niels kom til at spørge Anders, om han nu vilde tale til hans Fader om Pajmosen. Anders svarede, som fuldkommen sandt var, at han vidste det ikke.

«Ja,» sagde Niels, «der er vist ingen, Fa'er vilde have taalt det af, som han har taalt af Dem, saa man kan jo aldrig vide, om han ogsaa vilde give efter i den Sag med Mosen. – Men hvis De kunde lade være med at snakke om det – –, for jeg er jo alligevel bange –»

Anders syntes, det var foranderligt, at Niels sagde dette: «hvis De kunde lade være,» – at han dér kunde forstaa, at der var noget, der ligesom vilde *vinge* Anders, – for det kunde han i Øjeblikket ikke selv forstaa, – og dog var det saadan.

Der var gaaet Bud op til Pastor Steffensen og hen til Skolelæreren efter deres to Pigebørn, og da alle var komne til Stede – og havde faaet Aftensmad – legede man først Prent og siden Enkeleg ude i Haven. Pastor Steffensen klappede op eller var Enkemand det meste af Tiden. Han var saa nem at vogte sig for paa Grund af hans stadige: «hæ, hæ, hæ,» som han ikke kunde huske at lade være med.